

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 stycznia 2023r. S. R. zasądził od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w D. (N.) kwotę 22.234,88 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 listopada 2020 roku do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

S. R. poczynił ustalenia faktyczne (k. (...)), które S. O. przyjął za własne (art. 387 § 2⁽¹⁾pkt 1 kpc).

S. O. również za własne przyjął oceny Sądu pierwszej instancji (k. (...))odwr., art. 387 § 2⁽¹⁾pkt 2 kpc).

W apelacji od powyższego wyroku strona pozwana zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 kc oraz art. 362 kc i art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, U. (...) w zw. z art. 354 § 2 kc,

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wyniki sprawy, tj. art. 233 § 1 kpc,

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wyniki sprawy, tj. art. 227 w zw. z art. 232 i art. 278 kpc.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, stosowne rozstrzygnięcie o kosztach procesu za I instancję oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

S. O. rozpoznając apelację zważył co następuje. S. O. w całości, jak już wskazano, podziela ustalenia faktyczne S. R., jego ocenę dowodów, jak i rozważania prawne, nie dostrzegając jakiegokolwiek potrzeby ich powtórzenia, a apelacja stanowi w istocie jedynie pozbawioną podstaw polemikę ze stanowiskiem, powyższą oceną dowodów i argumentacją prawną Sądu pierwszej instancji, w żaden skuteczny sposób ich nie podważając.

Skarżący w sposób najbardziej obszerny zarzucił przede wszystkim naruszenie przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 233 § 1 kpc, a niezasadność tego zarzutu determinowała bezpodstawność pozostałych zarzutów apelacji. Aby bowiem zarzucić skutecznie naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. skarżący powinien przede wszystkim wskazać, jaki konkretnie dowód mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy sąd uznał za wiarygodny i mający moc dowodową albo za niewiarygodny i niemający mocy dowodowej i w czym przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla tylko dla apelującego ocenie materiału dowodowego (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2002 r. sygn. II CKN 572/99, Lex nr 53136, wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2002 r. sygn. I CKN 132/01, Lex nr 53144, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 czerwca 2013 r. I ACa 221/13). Gdy zatem skarżąca nie precyzuje konkretnie, które z dowodów – według niej niesłusznie – sąd uznał za wiarygodne i mające moc dowodową albo za niewiarygodne i niemające takiej mocy i w czym dokładnie przy tej ocenie przejawia się naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, to już z tej przyczyny omawiany zarzut naruszenia prawa procesowego nie mógł podlegać uwzględnieniu. Natomiast niezależnie od tego, zdaniem S. O., przeprowadzona przez S. R. ocena dowodów jest w zupełności poprawna i dokonana, wbrew stanowisku skarżącej pozwanej, bez naruszenia wymogów przewidzianych w przepisie art. 233 § 1 kpc. Za trafny uznać należy bowiem pogląd wyrażany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie

uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Takiego zarzutu nie można zaś postawić skutecznie dokonanej prawidłowo przez S. R. ocenie dowodów, przede wszystkim z dokumentów, akt likwidacji szkody (na nośniku elektronicznym) i zeznań świadków, których apelacja i wywoły jej uzasadnienia, z wyżej wskazanych względów, w żaden skuteczny sposób nie podważają. Tak zatem podniesiony i uzasadniony zarzut apelacji nie mógł prowadzić do skutecznego zanegowania stanowiska Sądu pierwszej instancji i argumentacji jego uzasadnienia, co do, jak chciałaby skarżąca, braku podstaw do przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego ubezpieczyciela oc sprawcy szkody.

Odnosząc się zatem w pierwszej kolejności do poszczególnych zagadnień podniesionych w ramach powyższego zarzutu apelacji naruszenia art. 233 § 1 kpc, przede wszystkim wskazać należy, że skarżąca nie chce dostrzec, iż Sąd pierwszej instancji i poczynił należyte ustalenia, jak i w sposób wyczerpujący oraz przekonujący rozważył podnoszoną przez nią kwestię potrzeby wynajmu przez poszkodowaną pojazdu zastępczego, w miejsce uszkodzonego i która wynikała przede wszystkim z tego, jak wskazywała treść zeznań poszkodowanej E. P. i jej małżonka M. P., że drugi z posiadanych przez nich samochodów był autem przeznaczonym do celów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, w leasingu - z ograniczeniami co do sposobu korzystania z niego, w tym z limitem przejechanych kilometrów. Natomiast samochód uszkodzony, jak wynikało ze zgodnych zeznań świadków, był wykorzystywany do celów prywatnych i małżonkowie od długiego czasu korzystali z dwóch samochodów, wskazując przy tym szczegółowo w zeznaniach do jakich celów prywatnych tenże samochód uszkodzony, a następnie wynajęty wykorzystywali. Zatem w takich okolicznościach trudno było przyjąć brak uzasadnionej potrzeby najmu przez poszkodowaną auta zastępczego w sytuacji uszkodzenia używanego w powyższy sposób samochodu B. (...).

Również wbrew stanowisku apelującej, która podniosła, że poszkodowana bezpodstawnie nie skorzystała z najmu auta zastępczego, który był jej oferowany przez ubezpieczyciela, prawidłowo S. R. stanął na stanowisku, na podstawie zeznań świadków, a co także znalazło potwierdzenie w dokumentacji likwidacji szkody, w tym treści protokołu oględzin z (...), że ubezpieczyciel proponując najem nie określił żadnych szczegółów co do jego warunków, w tym m. in. czy wynajmujący zapewniał brak limitu kilometrów, konieczności wpłaty kaucji, czy brak istnienia udziału własnego użytkownika w razie szkód w pojeździe. Takie bowiem przedstawienie warunków najmu dałoby pełny obraz poszkodowanej pozwalający na ocenę, czy korzystniejsze byłoby dla niej skorzystanie z najmu organizowanego przez ubezpieczyciela sprawcy szkody, czy z innych propozycji najmu istniejących na rynku. Wreszcie, co także trafnie ustalił, rozważył i w rezultacie miał na względzie Sąd pierwszej instancji, jak wynikało z zeznań świadków organizacja najmu przez ubezpieczyciela przebiegała w sposób bardzo nieskonkretyzowany, a w rezultacie bezskuteczny, który w rezultacie nie stworzył realnej możliwości najmu auta zastępczego do czasu odstawienia uszkodzonego samochodu przez poszkodowaną do serwisu naprawczego w dniu 3 sierpnia 2020r.

Zupełnie gołosłowny i pozostający w zasadniczej sprzeczności z zebranymi w sprawie dowodami jest również zarzut braku faktycznego najmu pojazdu zastępczego przez stronę powodową poszkodowanej, a czemu zasadniczo przeczy materiał powołany w ustaleniach faktycznych S. R. i należyte oceniony w rozważaniach, w postaci przede wszystkim umowy najmu pojazdu, wystawionej faktury, jak i zgodnych zeznań wyżej wskazanych świadków. Zatem już w tych zeznaniach świadkowie wskazali na wiele szczegółów dotyczących okoliczności tego najmu, a skarżąca w żaden sposób nie podniosła jakiegokolwiek argumentacji, która przekonująco i racjonalnie podważałaby wiarygodność tych zeznań. Tym samym tego rodzaju sposób formułowania i argumentacji zarzutu apelacji nie mógł odnieść jakiegokolwiek skutku. Natomiast nie podważają również wiarygodności powyższej okoliczności najmu pojazdu przez powódkę poszkodowanej, zarzuty pozwanej co do niepoprawności danych wpisanych na wystawionej w zawiązku z tym najmem fakturze ((...)), dotyczących sposobu określenia podatku. W świetle bowiem całego materiału dowodowego sprawy, jak już wskazano, fakt najmu pojazdu przez poszkodowaną od powoda, nie budził wątpliwości. Natomiast stwierdzenie ewentualnych nieprawidłowości w sposobie określenia podatku w fakturze, nie ma w niniejszej sprawie pierwszorzędного znaczenia, a stwierdzenie ewentualnych nieprawidłowości w tym przedmiocie jest zastrzeżone dla właściwości organów skarbowych. Dodatkowo już tylko należy zauważyć, że także wbrew stanowisku skarżącej, nie było

podstaw do przyjęcia, że poszkodowana jest podatnikiem (...), skoro, o czym już wyżej mowa, uszkodzony samochód był autem prywatnym, nie związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie mają również znaczenia dla istoty niniejszej sprawy podnoszone przez skarżącą w ramach powyższego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc kwestie naprawy uszkodzonego samochodu poszkodowanej, czy tego, że powódka nie była właścicielem wynajętego poszkodowanej auta zastępczego.

Również negując, w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc, przyjęty przez S. R. za uzasadniony (...) dniowy okres najmu samochodu zastępczego przez pozwaną, skarżąca nie wskazała jakichkolwiek konkretnych faktów i względów, które jakkolwiek uzasadniałyby jej stanowisko, w tym nie odniosła się do szczegółowych ustaleń uzasadnienia skarżonego wyroku opisujących przebieg procesu likwidacji, w tym na podstawie arkusza naprawy ((...)), jak do rozważań S. R. w tym przedmiocie, który trafnie za uzasadniony uznał okres tego najmu od 3 sierpnia do 17 września 2020r., wskazując jednocześnie na ograniczenie żądania przez powódkę do (...) dni.

Nie mógł również podlegać w jakimkolwiek stopniu uwzględnieniu zarzut apelacji naruszenia przepisów art. 227 w zw. z art. 232 i art. 278 kpc, jako nie mający żadnego wpływu na treść wydanego wyroku. Pomijając już przyznanie w nim nie kwestionowania przez pozwaną rynkowego charakteru stawki zastosowanej przez powoda, trudno jest uznać za zasadne, z przyczyn już wyżej wskazanych, podnoszenie także w ramach tego zarzutu, nie skorzystania przez poszkodowaną z propozycji najmu pojazdu zastępczego przedstawianego przez ubezpieczyciela. Dodatkowo ponadto w tej kwestii należy zauważyć, a czego skarżąca także nie chce dostrzec, że trudno jest uznać za w pełni wiarygodne jej twierdzenia co do realnego przedstawiania poszkodowanej w toku likwidacji szkody propozycji najmu samochodu zastępczego, w sytuacji gdy pozwana stoi na stanowisku, że zapewnienie takiego pojazdu nie należało jej się w ogóle, z uwagi na posiadanie przez E. P. i jej małżonka, jak uważa skarżąca, innego samochodu.

Ze wskazanych zatem przyczyn zarzuty apelacji naruszenia tak prawa procesowego jak i materialnego nie miały żadnych uzasadnionych podstaw i jako takie nie mogły prowadzić do uwzględnienia apelacji.

Z powyższych względów S. O., na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i § 3 kpc.

Sygn. akt II (...) Ś., dnia 28 grudnia 2023 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)